

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 08/05/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ CÁC PHÁP TU TRÌ (PHẦN MƯỜI MỘT)

Chúng ta là phàm phu, khởi tâm động niệm của chúng ta đều là tư lợi. Trong “*Kinh Địa Tạng*” Phật nói: “*Chúng sanh Diêm Phù Đề khởi tâm động niệm đều là tội*”. Chúng ta phải dụng được tâm giống như tâm của Phật Bồ Tát, của các bậc Thánh Hiền. Bài hôm trước, Hòa Thượng nhắc, chúng ta làm ra được biểu pháp cho chúng sanh thì đó là chúng ta chân thật bố thí pháp. Nếu chúng ta không thật làm mà chúng ta khuyên người khác thì người khác cũng không tin tưởng lời chúng ta nói. Chúng ta có chướng ngại vì chúng ta không thật làm. Hòa Thượng nói, chúng sanh nhìn thấy quả báo thì họ sẽ phản tỉnh, họ nhìn thấy quả báo tốt thì họ sinh tâm ngưỡng mộ, họ nhìn thấy quả báo xấu thì họ khiếp sợ.

Hòa Thượng nói: “*Trên “Kinh Kim Cang” Phật khuyên bảo chúng ta phải thật làm và lão thật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Trên “Kinh Kim Cang”, “Kinh Bát Nhã”, Phật cũng dạy chúng ta phải nhìn thấu buông xả. Tại sao Thích Ca Mâu Ni Phật phải giảng bốn chữ “nhìn thấu buông xả” trong suốt 22 năm? Có ai trong chúng ta nghe xong thì liền có thể thật buông xả không? Chúng sanh chúng ta chấp trước một cách kiên cố, chúng ta nghe rồi nhưng chúng ta vẫn nhìn không thấu, không thể buông xả. Trong tâm chúng ta từ sáng đến tối vẫn nghĩ tưởng xằng bậy, trên miệng chúng ta vẫn phê bình người khác mà chúng ta không kiểm điểm chính mình. Đây chính là chúng ta nhìn không thấu, buông không xuống*”.

Tu học Phật pháp không ngoài việc thực hành ba chữ là Giới – Định – Tuệ. “*Giới*” là chúng ta tuân thủ quy củ, chuẩn mực, làm theo những lời giáo huấn của Phật. Tu hành quan trọng nhất chính là Định, Định chính là tâm thanh tịnh. Hàng ngày, chúng ta phải kiểm soát xem tâm chúng ta đã định chưa. Chúng ta tu hành không có Định nghĩa là tâm chúng ta không thanh tịnh, tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta không thể tương ưng với thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải có thể ở trong tất cả các cảnh giới thuận, nghịch mà khởi tu tâm thanh tịnh của chính mình. Chúng ta luôn luôn bị hoàn cảnh nhân sự quấy nhiễu, ô nhiễm vậy thì đạo nghiệp của chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta có Định thì chúng ta sẽ có Huệ. Chúng ta có Huệ thì chúng ta sẽ phân biệt được phải trái, thiện ác một cách rõ ràng. Chúng ta có thể phân biệt mọi việc một*

cách rõ ràng nhưng chúng ta tuyệt đối không khởi tâm động niệm bởi vì khi chúng ta vừa khởi tâm động niệm thì chúng ta đã rơi vào tâm ý thức. Chư Phật Bồ Tát đối với bất cứ người nào cũng không khởi tâm oán hận bởi vì Phật Bồ Tát biết người khác cũng có Phật tánh nên các Ngài cũng rất cung kính đối với họ". Phật Bồ Tát luôn nhìn thấy tính đức của chúng sanh, chúng sanh chỉ mê nhất thời, rồi họ sẽ quay đầu giác ngộ. Phật Bồ Tát luôn chờ chúng sanh sớm giác ngộ, sớm quay đầu. Cái nhìn của Phật Bồ Tát rất khác với cái nhìn của chúng ta, chúng ta thường oán trách vì sao người khác lại có thể gây ra những lỗi lầm như vậy. Phật Bồ Tát luôn chờ chúng sanh sớm quay đầu, giác ngộ.

Hòa Thượng nói: *"Chúng ta đọc Kinh, niệm Phật hay ngay trong cuộc sống thường ngày, trong khi làm việc chúng ta cũng sẽ có chỗ ngộ. Chỗ ngộ chính là chúng ta phát hiện ra sai lầm của mình"*. Tất cả phương diện tụng Kinh, niệm Phật, làm việc, đối nhân xử thế tiếp vật hàng ngày, nếu chúng ta dùng tâm chân thành thì chúng ta đều sẽ có chỗ ngộ. Nếu chúng ta làm một cách chệnh mảng thì chắc chắn chúng ta không có chỗ ngộ. Chúng ta phát hiện ra sai lầm, chúng ta thấy cần sửa lại sai lầm đó chính là chúng ta có chỗ ngộ. Chúng ta phát hiện ra lỗi sai và sửa lỗi đó chính là chúng ta tu hành.

Hòa Thượng nói: *"Tu hành không phải là một ngày chúng ta đọc bao nhiêu quyển Kinh, lạy Phật bao nhiêu lần. Đó chỉ là tu hành trên hình thức. Công phu chân thật chính là chúng ta biết lỗi, cải lỗi. Nếu chúng ta có thể làm được bốn chữ này vậy thì mỗi một ngày đi qua đều rất thiết thực, không uổng phí"*. Nếu không có hoàn cảnh khảo nghiệm thì chúng ta không thể nhận ra sai lầm của chính mình. Khởi tâm động niệm của chúng ta luôn là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên chúng ta phiền não. Phật nói: *"Khi nào các ông là A-la-hán thì các ông mới có thể tin vào chính mình"*. A-la-hán là các bậc đã chứng lậu tận thông không còn phải luân hồi sinh tử. Chúng ta vẫn là phàm phu, khởi tâm động niệm của chúng ta đều vì tư lợi mà làm.

Hòa Thượng nói: *"Chúng ta làm việc thế gian chính là chúng ta tu phước. Lúc chúng ta làm việc, chúng ta không nên sợ khó, không nên sợ bị thiệt thòi, chúng ta làm việc nhiều hơn một chút chính là chúng ta tu phước nhiều hơn một chút. Nơi nơi, chốn chốn đều là nơi để chúng ta tu phước, đều là cơ hội để chúng ta tích công bồi đức"*. Chúng ta gặp được việc thì chúng ta cố gắng, siêng năng làm. Khi chúng ta làm việc, chúng ta thường sợ khó, sợ khổ, sợ thiệt thòi, chúng ta không biết rằng, chúng ta làm việc chính là chúng ta đang tích công, bồi đức. Trong công việc, trong đối nhân xử thế tiếp vật hàng ngày chính là cơ hội để chúng ta tu tích công đức.

Hôm trước, có người nói với tôi, họ sống cùng tập thể nên khi đến lượt họ mua đồ ăn thì họ sẽ mua nhiều hơn một chút, đây là cách để họ cúng dường mọi người. Chúng ta sống trong một tập thể, thay vì chúng ta keo kiệt, tính toán thì chúng phải mở rộng tâm với mọi người. Chúng ta phải hiểu thông, nhìn thấu thì chúng ta mới có thể làm được

điều này nếu không thì chúng ta sẽ luôn khởi tâm tự tư ích kỷ. Hoàn cảnh xung quanh đều là cơ hội để chúng ta tích công, bồi đức. Nếu chúng ta hiểu được điều này chúng ta sẽ thay đổi tâm thái, chúng ta sẽ luôn ở trạng thái gánh vác.

Hòa Thượng nói: **“Điều quan trọng là khi chúng ta làm việc thì chúng ta không chấp trước, không để trong tâm. Chúng ta làm nhưng trong tâm chúng ta không lưu lại một chút dấu vết nào”**. Nếu Hòa Thượng không nhắc thì chúng ta rất khó nhận ra điểm này, chúng ta thường chấp trước, dính mắc vào mọi việc.

Hòa Thượng nói: **“Trên “Kinh Kim Cang” nói: “Ung vô sở trụ, nhi sinh kỳ tâm”. Chúng ta làm việc nhưng chúng ta không được dính mắc, chấp trước. Nếu chúng ta làm được như vậy thì chúng ta đã chuyển phước báu thành công đức. Nếu chúng ta thường nghĩ, chúng ta đã làm rất nhiều việc, chúng ta có nhiều phước báu thì đó chính là chúng ta chấp trước, chúng ta đã rơi vào pháp thế gian”**. Tâm chúng ta dính mắc, chấp trước thì chúng ta chỉ có phước báu hữu lậu, phước báu này rất nhỏ.

Hòa Thượng nói: **“Đời này chúng ta tu hành mà chúng ta không thể ra khỏi ba cõi vậy thì chúng ta không thể xem là có thành tựu”**. Chúng ta phải thoát khỏi sinh tử luân hồi thì đó mới được coi là có thành tựu. Nhiều người thế gian chỉ mong cầu những phước báu nhỏ như có cơm ăn, áo mặc, nhà ở, sức khỏe. Những thứ này không đáng để chúng ta cầu! Nếu chúng ta có đủ phước, chúng ta không cần khởi tâm mong cầu thì chúng ta vẫn có những thứ này. Người xưa nói: **“Quân tử vui làm quân tử. Tiểu nhân oan ức cũng phải làm tiểu nhân”**.

Hòa Thượng nói: **“Việc có thể vượt thoát tam giới là việc rất khó. Pháp môn Tịnh Độ là đạo dễ hành nhưng chỉ là dễ hành so với các pháp môn khác. Kỳ thật, pháp môn Tịnh Độ không dễ vì chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải khắc chế được tập khí, phiền não của chính mình”**. Chúng ta khắc chế được tập khí, phiền não nghĩa là chúng ta vẫn còn những tập khí như “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, “tham, sân, si, mạn” nhưng chúng không khởi tác dụng. Ngày nay, người niệm Phật rất nhiều nhưng người có thể vãng sanh rất ít vì chúng ta vẫn để tập khí, phiền não của mình dẫn đạo.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta gặp được pháp môn Tịnh Độ đây là nhân duyên hy hữu, rất khó có được nhưng chúng ta lại để nhân duyên hy hữu này trôi qua. Việc này vô cùng đáng tiếc! Chúng ta chân thật tu hành thì chúng ta phải kiểm soát từ ngay khởi tâm động niệm của chính mình. Chúng ta đọc nhiều, hiểu nhiều cũng không có ích gì mà điều quan trọng là chúng ta phải làm được. Chúng ta làm được một phần thì chúng ta liền được một phần lợi ích, làm được hai phần thì được hai phần lợi ích. Nếu chúng ta không chăm chỉ, nỗ lực làm thì chúng ta tuyệt đối không thể có được lợi ích!”**. Chúng ta đã học xong 1200 chuyên đề, Hòa Thượng đã hết lòng, hết dạ khuyến bảo chúng ta phải thật làm nhưng chúng ta vẫn chỉ làm một cách dễ coi. Chúng ta thật

làm thì chúng ta sẽ thật có kết quả. Giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền đã trải qua thời gian, không gian minh chứng, chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ thật có kết quả.

Ở thế gian, khi chúng ta gặp việc mà chúng ta nỗ lực, dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt thì chúng ta đã gieo được phước lành rất lớn. Chúng ta sợ khó, sợ khổ, sợ lời lỗi thì chúng ta không thể làm được việc. Người xưa nói: **“Cái mà chúng ta cho đi mà chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta sẽ nhận lại bằng phước báu. Cái mà chúng ta nhận về mà chúng ta không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong chính sinh mạng của mình”**. Trong vòm trời này, dù việc nhỏ như hạt bụi, mảy lông cũng không thể sót lọt.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta tu hành thì chúng ta phải có tiêu chuẩn, mục tiêu. Mục tiêu của chúng ta là mỗi ngày, mỗi năm, mỗi tháng chúng ta phải tiến bộ hơn vậy thì chúng ta mới không uổng phí thời gian”**. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang ngày ngày tiến bộ hay ngày ngày thối lui?

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta học Phật có đang tiến bộ hay không? Chúng ta phải kiểm điểm, phản tỉnh chính mình. Mục tiêu của chúng ta là ngày ngày chúng ta phải tiến bộ. Chúng ta phải sâu sắc khi nhớ hai mục tiêu của tu hành, thứ nhất đó là khai mở trí tuệ, thứ hai đó là phiền não ngày một ít đi. Vọng tưởng, phiền não, tập khí của chúng ta phải nhẹ hơn so với trước đây thì chúng ta đã tu hành đúng. Nếu vọng tưởng, phiền não, tập khí của chúng ta ngày càng nhiều vậy thì chúng ta đã tu hành sai rồi! Trí tuệ của chúng ta không thêm lớn, phiền não, tập khí của chúng ta vẫn rất nặng vậy thì chúng ta đã uổng phí ngày tháng rồi!”**. Phiền não của chúng ta ít đi thì chắc chắn trí tuệ của chúng ta sẽ thêm lớn. Phiền não của chúng ta nhiều thì trí tuệ của chúng ta sẽ bị che lấp. Phật pháp chân chính và tà tri tà kiến khác nhau cũng ở điểm này. Chúng ta tu bất cứ pháp môn nào mà phiền não ngày một lớn, trí tuệ ngày một mờ nhạt thì đó là chúng ta đã tu hành sai. Nếu trí tuệ của chúng ta ngày một thêm lớn thì chúng ta luôn kiểm soát được tập khí, phiền não, chúng ta giải quyết công việc ngày càng tốt hơn.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta hai điểm, thứ nhất khi chúng ta làm bất cứ việc gì chúng ta không sợ khó, sợ khổ vì đó là cơ hội để chúng ta tích công, bồi đức. Thứ hai, đó là chúng ta phải luôn phản tỉnh, kiểm điểm chính mình xem trí tuệ của chúng ta có đang thêm lớn không, phiền não của chúng ta có ít đi không. Chúng ta phải chính mình kiểm điểm, phản tỉnh nhận ra lỗi và sửa lỗi. Nếu phiền não của chúng ta ngày càng lớn, trí tuệ của chúng ta ngày càng mờ nhạt thì chúng ta đã làm sai, chúng ta phải bắt đầu từ đầu. Người có trí tuệ thì họ sẽ ngày càng tường tận mọi việc. Đây chính là chúng ta thực sự tu hành.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!